

1982, 26. února – *Sdělení VONS č. 292 „Další soud s P. Františkem Líznu“ o soudním jednání u Obvodního soudu pro Prahu 6 a rozsudku tohoto soudu odsuzujícím Františka Líznu pro trestný čin poškozování zájmů republiky v cizině spolu s předchozím odsouzením pro trestný čin nedovoleného podnikání k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

Dne 21. 1. 1982 se konalo u Obvodního soudu v Praze 6 soudní přelíčení s jezuitou P. Františkem Líznu, signatářem Charty 77,¹ odsouzeným v září 1981 ke 20 měsícům odnětí svobody za vydávání samizdatové náboženské literatury.² Tentokrát byl obžalován z poškozování zájmů republiky v zahraničí (§ 112 tr. z.), kterého se měl dopustit tím, že předal dvěma katolickým kněžím z NSR, se kterými se setkal v červenci 1981, soukromý dopis pro sestru a šest čísel Informací o církvi. Tuto skutečnost nepopíral on ani oba kněží. Obžaloba tvrdila, že uvedený dopis nebyl soukromý, ale že byl určen pro Keston College (výzkumný ústav pro náboženský život v zemích, kde jsou církve pronásledovány), aniž uvedla přesvědčivé důkazy. Soudní senát shledal obviněného vinným a odsoudilo ho k souhrnnému trestu odnětí svobody na dobu 27 měsíců nepodmíněně. Rozsudek dosud nenabyl právní moci.

V jednacím síni zaujala místo matka a důvěrník obviněného, ostatní místa obsadili neznámí muži, ačkoliv před soudní budovou se marně domáhali vstupu přátelé Fr. Lízny a zástupci velvyslanectví USA, Velvyslanec Británie, Francie a Nizozemí. Ve svém závěrečném slově Fr. Lízna mimo jiné uvedl: „Jako katolický kněz jsem při vysvěcení slíbil poslušnost žít evangelium a hlásat jeho pravdy všem. Necítím se vůbec vinen“.³ Skutková podstata uvedeného trestných činu nebyla naplněna, protože právo na svobodnou výměnu informací mezi občany různých států je zakotveno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, který je součástí čl. právního řádu. Celá záležitost jen dokazuje, jak se

moc úporně snaží o izolaci kněží, kteří zůstávají důsledně věrni svému poslání.

Informace o Chartě 77, r. 5, 1982, č. 2, s. 6–7.

POZNÁMKY

- ¹ V rozsudku vyneseném senátem složeným z předsedy JUDr. Dimitrije Do-
hčeviče a soudců Jaroslava Filarčíka a Ing. Václava Boháče bylo uvedeno,
že František Lízna „dne 22. 7. 1981 předal v bytě Anny Schwarzové v Praze
6, Koulova 14, občanu NSR Rudolfu Grillovi písemnosti obsahující nepravdivé
zprávy o poměrech v ČSSR (viz příloha č. 1 čl. 20–96) a požádal ho, aby doku-
menty vyvezl do NSR, poté poslal na adresu své sestry Marie Westlake, Thorn-
law Road, 124, London SE 27, která je měla předat instituci Keston College
v Londýně k zveřejnění, k čemuž však nedošlo, protože písemnosti byly u Ru-
dolfu Grilla ještě na území ČSSR zajištěny.“ Lízna byl dále odsouzen k pro-
padnutí věcí zajištěných u něj při domovní prohlídce konané 7. 9. 1979.
Rozsudek byl publikován in: HUBENÝ, David: „Co mi může udělat tělo?“
Případ nezbedného pátera Františka Lízny, in: Jaroslav Pažout (ed.): *Vý-
bor na obranu nespravedlivě stíhaných. Politická perzekuce, opozice a nezávislé
aktivity v Československu v letech 1978–1989.* Sborník grantového projektu
č. 2, Praha 2008, s. 32–40.
- ² František Lízna byl souzen v rámci skupiny Josefa Vlčka a spol. (dalšími
souzenými byli Josef Adámek, Josef Vlček, Jan Krumpholc, Rudolf Sma-
hel a Jan Odstrčil). Více k případu Josefa Vlčka a spol. viz sdělení VONS
č. 135, 147, 151, 159, 273, 274, 282 a 329, dokumenty č. 136, 148, 152,
160, 274, 275, 283 a 330. K trestnímu stíhání Františka Lízny pro trestný
čin poškozování zájmů republiky v cizině viz dále sdělení VONS č. 258
a 299, dokumenty č. 259 a 300.
- ³ K průběhu hlavního líčení F. Lízna v rozhovoru s Vojtěchem Vlčkem
v roce 2004 uvedl: „21. ledna 1982 mě kvůli tomu (setkání se dvěma západ-
oněmeckými kněžími, pozn. autora) soudili u obvodního soudu v Praze-Dejvicích
za poškozování zájmu republiky v zahraničí. Do soudní síně pustili pouze ma-
minku a Josefku, přelíčení proběhlo s vyloučením veřejnosti. Angličtí diplomaté,
kteří se chtěli na zákrok Keston College zúčastnit procesu, nebyli vpuštěni. Při-
vezli mě ve speciálním autě a před budovou hlídkovali vojáci se samopaly, jako
by soudili nějakého teroristu. Před vynesením rozsudku mě vyvedli ven a v jiné
místnosti jsme pak dlouho čekali pod dohledem policistů (jako při hrdelním pro-
cesu). Šlo o neúměrně dlouhé čekání, takže i dozorcí se divili. Teprve později
jsem se dozvěděl, že mladý soudce z lidu mi vymohl snížení trestu o tři měsíce.“

[...] U soudu mi přidali díky jeho zásluze jen 7 měsíců, místo plánovaných deseti, takže jsem celkem vyfasoval 27 měsíců.“ VLČEK, Vojtěch: *Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel. Rozhovory s kněžími a řeholníky pronásledovanými za komunismu v letech 1948–1989*, Kostelní Vydří 2006, s. 218–219. K soudnímu jednání viz dále zprávu uloženou in: LP, Sb. VONS, inv. č. 78, sign. IV/5, kart. 20.